

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 41/2021
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Антић, адвокат из ..., против туженог ПД „KNAUF INSULATION“ д.о.о, Београд, Радна јединица ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2684/2018 од 04.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2684/2018 од 04.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 21/18 од 16.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2007. годину исплати износ од 115.668,60 динара, са законском затезном каматом од 01.07.2008. године до исплате, а ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене отпремнине исплати износ од 45.545,00 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2008. године до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог и обавезан је тужилац да туженом на име враћања исплаћене накнаде по основу уговора о вршењу ... и других услуга од 19.08.2008. године, по коме није извршио своје уговорне обавезе, исплати укупан износ од 1.267.394,00 динара, са законском затезном каматом и то: на износ од 160.981,71 динар од 09.10.2008. године до коначне исплате; на износ од 208.358,00 динара од 04.11.2008. године до коначне исплате; на износ од 220.447,43 динара од 04.12.2008. године до коначне исплате; на износ од 217.680,64 динара од 12.01.2019. године до коначне исплате; на износ од 228.620,69 динара од 10.02.2009. године до исплате и на износ од 231.305,49 динара од 05.03.2009. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му на име мање исплаћене накнаде на име

пружања ... услуга исплати за јануар месец 2009. године износ од 92.209,50 динара, са законском затезном каматом од 07.02.2009. године и за фебруар месец 2009. године износ од 92.209,50 динара, са законском затезном каматом од 03.03.2009. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му на име курсне разлике приликом исплате накнаде за пружене ... услуге за период од 01.09.2008. године до 28.02.2009. године исплати износ од 15.338,16 динара, са законском затезном каматом од 05.03.2009. године до исплате. Ставом шестим изреке, утврђено је да трошкови парничног поступка тужиоца АА износе 75.264,00 динара, а да трошкови туженог ПД „KNAUF INSULATION“ д.о.о, Београд износе 349.161,00 динара и тужилац је обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 273.897,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2684/2018 од 04.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, а преиначена је у ставу првом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2007. године исплати износ од 115.668,60 динара са законском затезном каматом од 01.07.2008. године до исплате и одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог којим је тражено да се обавезе тужилац да туженом на име враћања исплаћене накнаде по основу Уговора о вршењу ... и других услуга од 19.08.2008. године, исплати износ од 1.267.394,00 динара, са законском затезном каматом и то: на износ од 160.981,71 динар од 09.10.2008. године до коначне исплате; на износ од 208.358,00 динара од 04.11.2008. године до коначне исплате; на износ од 220.447,43 динара од 04.12.2008. године до коначне исплате; на износ од 217.680,64 динара од 12.01.2019. године до коначне исплате; на износ од 228.620,69 динара од 10.02.2009. године до исплате и на износ од 231.305,49 динара од 05.03.2009. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде на име пружања ... услуга исплати за јануар месец 2009. године износ од 92.209,50 динара, са законском затезном каматом од 07.02.2009. године од исплате и за фебруар месец 2009. године износ од 92.209,50 динара, са законском затезном каматом од 03.03.2009. године до исплате. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, на име курсне разлике приликом исплате накнаде за пружене ... услуге за период од 01.09.2008. године до 28.02.2009. године, исплати износ од 15.338,16 динара, са законском затезном каматом од 05.03.2009. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 171.412,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу који се односи на накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

У смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011... 18/2020), Врховни касациони суд је испитао пресуду донету у другом степену у побијаном делу по ревизији која је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. овог закона и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима ... и на његов захтев је дошло до споразумног раскида радног односа са даном 31.08.2008. године. Преостали део годишњег одмора за 2007. годину (15 дана), тужилац је био дужан да искористи закључно са 30.06.2008. године, али то није учинио. По престанку радног односа, тужилац је био ангажован код туженог по уговору о вршењу ... и других услуга. Тај уговор је закључен 31.08.2008. године.

Првостепени суд је сматрао да је основан захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор, исплати износ од 115.668,60 динара.

По налажењу другостепеног суда, одлука првостепеног суда о обавези туженог да тужиоцу исплати накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор за 2007. годину, заснована је на погрешној примени материјалног права, због чега је у том делу преиначена тако што је овај захтев тужиоца одбијен као неоснован. Тужиоцу је радни однос са туженим престао на основу споразумног раскида, и то по тужиоцевом захтеву. Другостепени суд је оценио да на страни туженог нема кривице због неискоришћеног годишњег одмора тужиоца, те нема ни основа за обавезивање туженог на накнаду штете тужиоцу због неискоришћеног годишњег одмора за 2007. годину, у смислу члана 76. Закона о раду.

Неосновано се ревизијом оспорава правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда.

Одредбом члана 68. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/2005, 61/2005, 54/2009), прописано је да запослени има право на годишњи одмор у складу са овим законом. Ставом 4. истог члана, прописано је да запослени не може да се одрекне права на годишњи одмор, нити му се то право може ускратити.

Одредбом члана 76. Закона о раду, прописано је да ако кривицом послодавца запослени не искористи годишњи одмор, запослени има право на накнаду штете у висини просечне зараде у претходна три месеца утврђене општим актом и уговором о раду.

Према цитираном, за настанак овог права захтева се кривица послодавца. У спроведеном поступку, тужилац није доказао да му је од стране послодавца било ускраћено право на коришћење годишњег одмора из 2007.године. Насупрот схватању тужиоца као ревидента, правилно је другостепени суд закључио да на страни туженог као послодавца нема кривице због неискоришћеног годишњег одмора, те ни услова за примену члана 76. Закона о раду.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана у побијању правноснажне пресуде.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, одбијен је као неоснован, с обзиром да тужилац изјављеном ревизијом није постигао успех.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић